

W poszukiwaniu światła

Quest for Light

À la Recherche de la Lumière

“W POSZUKIWANIU ŚWIATŁA”

Odkrycie radioaktywności i radu wyznaczyło nową erę. Narodziła się współczesna fizyka, bazująca na wiedzy o strukturze atomowej. Przyniosła ona błogosławieństwa ratujących życie terapii, ale jednocześnie także zagrożenia dla pokoju na świecie.

Otwarto puszkę Pandory...

”QUEST FOR LIGHT”

The discovery of radioactivity and radium marked the start of a new era. Modern physics, based on new knowledge of atomic structure, was born. It brought with it the blessings of life-saving therapy; but also dangers for world peace.

Pandora's box was opened...

” À LA RECHERCHE DE LA LUMIÈRE”

La découverte de la radioactivité et du radium a inauguré une ère nouvelle. La physique moderne, fondée sur la connaissance de la structure atomique, était née. Elle a apporté les bienfaits d'une thérapie capable de sauver des vies, mais aussi des menaces pour la paix mondiale.

On avait ouvert la boîte de Pandore...

To film o magii i romantyzmie odkryć naukowych

23 min. poetyckiej animacji

Życie i praca Marii Skłodowskiej Curie, zawsze były dla mnie fascynujące. Jej życie było oczywiście sfilmowane, lecz nigdy w technice animacji. Wybrałam tę właśnie technikę z kilku powodów: poprzez animację, inspirowaną fotografiami z epoki i stylami artystycznymi tamtych czasów - jak impresjonizm, ekspresjonizm, kubizm, dadaizm i surrealizm. Możemy śledzić Madam Curie jak wyglądała naprawdę – w pełnym magii, a także często – romantyzmu „heroicznym” okresie jej studiów i odkryć.

Dla mnie życie Marii Curie było magiczne; film jej poświęcony posiadać powinien podobny wyraz. Rad zawładnął wyobraźnią świata – na dobre i na złe. Jej poszukiwania porównać można do losów Błędnego Rycerza: jej Świętym Graalem była Nauka.

Frances Østerfelt
2009

The Style of the film – the magic and romance of discovery

23 min. poetic animation

The life and work of Madame Curie has fascinated many. Her life has been portrayed in films; but never in the world of animation. I've chosen the animation métier to bring her story to life for several reasons: Through animation, inspired by historical photographs and artistic expression of that era (impressionism, expressionism, cubism, Dadaism / surrealism), we can follow Madame Curie as she really looked – in the magical moments.

For me, Marie Curie's life was magical; and a film about her should have the same magical quality. Radium captivated the imagination of the world – for better or worse. Her quest was equal to that of a knight errant. Her Holy Grail was knowledge.

Frances Østerfelt
2009

Le style du film : la magie et le romanesque de la découverte

23 min. animation poétique

La vie et le travail de Marie Curie a été portraité dans les films mais encore jamais vue comme l'animation. Par l'animation, inspiré par des photographie historique et l'expression artistique de cet époque (l'impressionnisme, l'expressionisme, le cubisme, le dadaïsme et le surréalisme), on peut suivre Madame Curie comme elle était à la réalité dans les moments magique.

Pour moi, la vie de Marie Curie était magique, et un film sur elle doit avoir le même qualité magique. Radium a captivé l'attention du tout le monde – en bien comme en mal. Sa poursuite était une affaire chevaleresque. Son Graal était la science.

Frances Østerfelt
2009

Maria przerywa czytanie, by z uczuciem sięgnąć po motyla. Ten jednak ucieka jej i siada na włosach matki.

Maria zauważa, że trzeba mamę uczesać. Idzie do szafki po szczotkę. Wracając, zatrzymuje się nagle...

Oczy matki są zamknięte.

Motyl powoli zmienia kolor z niebieskiego na czarny.

Tykanie wskazówek zegara nasila się, po czym nagle ustaje...

Marie stops reading, as a blue butterfly flies in through the open window and lands on the mother's covers. Puts down the book and lovingly reaches out for the butterfly, that lets and then lands on her mother's hair.

M notices that her mother's hair needs brushing. She takes the hairbrush from the nightstand. As she returns with the brush, she stops in her tracks.

Her mother's eyes are closed. The butterfly slowly changes color, from blue to black.

The ticking of the clock grows louder, and then stops abruptly.

Marie interrompt sa lecture, a un papillon bleu entre par la fenêtre et se pose sur la couverture. Pose le livre et tend affectueusement la main vers le papillon ; celui-ci s'envole et va se poser sur les cheveux de sa mère.

M se rend compte que sa mère est mal coiffée. Elle va prendre la brosse à cheveux dans la table de nuit. Quand elle revient avec la brosse, elle se fige sur place.

Sa mère a les yeux fermés.

Le papillon change de couleur : de bleu, il devient noir. Le tic-tac de la pendule se fait plus fort, puis s'arrête brusquement.

Maria biegnie i biegnie... w końcu wpada w objęcia swojego ojca, który stoi pod ścianą zapelnioną półkami ze szklanymi flakonami, flaszeczkami i najróżniejszymi dziwnymi przyrządami i instrumentami.

Mania, z największą ostrożnością niesie flakon do innego stolika. Kładzie go ostrożnie, z wielką uwagą pochyla się i przygląda.

Godziny spędzone z ojcem były namiastką szczęścia, czymś najlepszym, co było dane zaznać jej w dzieciństwie. Lecz nic nie trwa wiecznie – szczególnie szczęście...

Marie runs and runs, finally running into her father's arms. He's standing in front of the large wall in their home filled with shelves with glass flasks and all sorts of marvellous instruments.

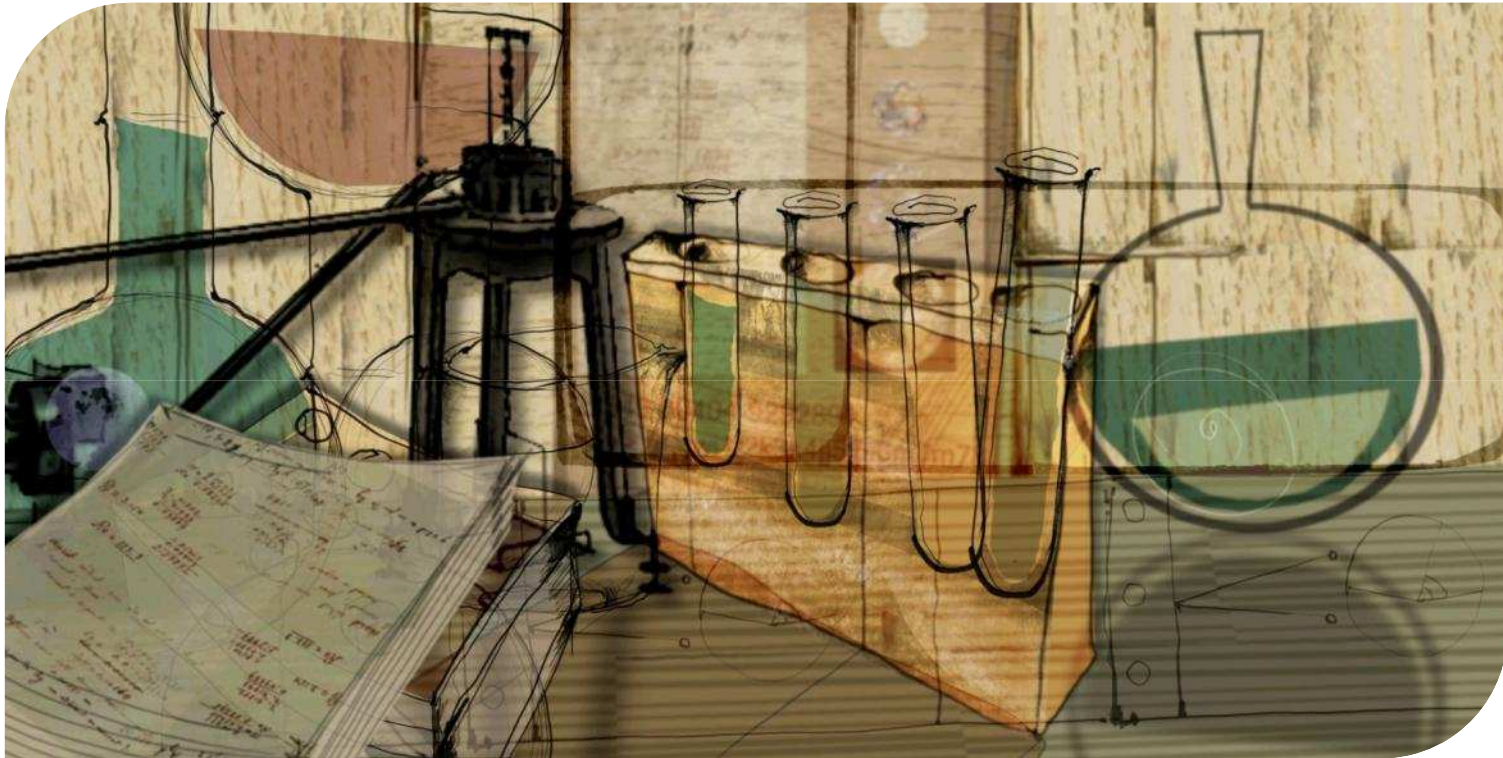
Exciting fluids steam up from the test tubes. Small miracles happen right before her eyes.

The hours spent with her father were the closest she could approach happiness in her childhood; but nothing lasts forever – and especially not happiness.

Marie court se réfugier dans les bras de son père. Il se tient devant le grand mur de leur maison garni d'étagères où s'alignent des flacons de verre et toutes sortes d'instruments merveilleux.

De fascinants liquides s'échappent des éprouvettes en fumant. Elle assiste à des petits miracles.

Les heures qu'elle passe avec son père sont les plus heureuses de son enfance ; mais rien ne dure toujours — et surtout pas le bonheur.

Podażamy tropem liści z parku, drogą na dół, nad skwerem – na stację z parującą lokomotywą. Dalej wzdłuż torów, od wagonów 1 klasy poprzez 2-gą, 3-cią, aż do najskromniejszej, 4-tej – właściwie wagonu towarowego z maleńkimi okienkami...

Maria wsiada do środka ze swoim niewielkim bagażem i małym składanym stołkiem – w klasie 4-tej nie ma siedzeń.

Rozlega się gwizd. Drzwi skrzypią i jęczą w trakcie zamykania. Marię otacza ciemność. Odgłosy pociągu wypełniają wagon.

We pursue the track of leaves out of the park, down the road, over a square to the station, to a steaming locomotive. We follow them down along the tracks from 1st class, 2nd and 3rd class, to the most humble 4th class, practically a freight wagon with tiny windows.

M gets in with her few poor possessions and a small folding chair, as there are no seats in 4th class.

The whistle blows. The doors creak and groan as they're drawn shut. M is enveloped in darkness.

Nous suivons les feuilles mortes, sortons du parc, empruntons la route, traversons une place jusqu'à la gare, jusqu'à une locomotive fumante. Les feuilles nous entraînent le long des voies, nous passons devant les voitures de 1ère classe, de 2e et de 3e classe, jusqu'à la plus modeste, la 4e classe – pour ainsi dire un wagon de marchandises percé de minuscules fenêtres.

M monte dans le wagon avec son maigre bagage et un petit siège pliant, car il n'y a pas de places assises en 4e classe.

Le sifflet retentit. Les portes grincent lorsqu'on les ferme de l'extérieur. M se retrouve dans le noir.

Drzwi wagonu odsuwają się i do wnętrza wpada światło – zupełnie jak na ekranie kinowym, kiedy gasną światła. Na ekranie widzimy zmieniające się, nakładające na siebie obrazy: Dworzec Północny, wieża Eiffla, hotele, place zabaw, wąskie uliczki, szerokie bulwary.

U podstaw zlanych, niezrozumiałych ludzkich głosów słychać rżenie koni i dźwięk konnych powozów, który narasta i ostatecznie przybiera groźny charakter.

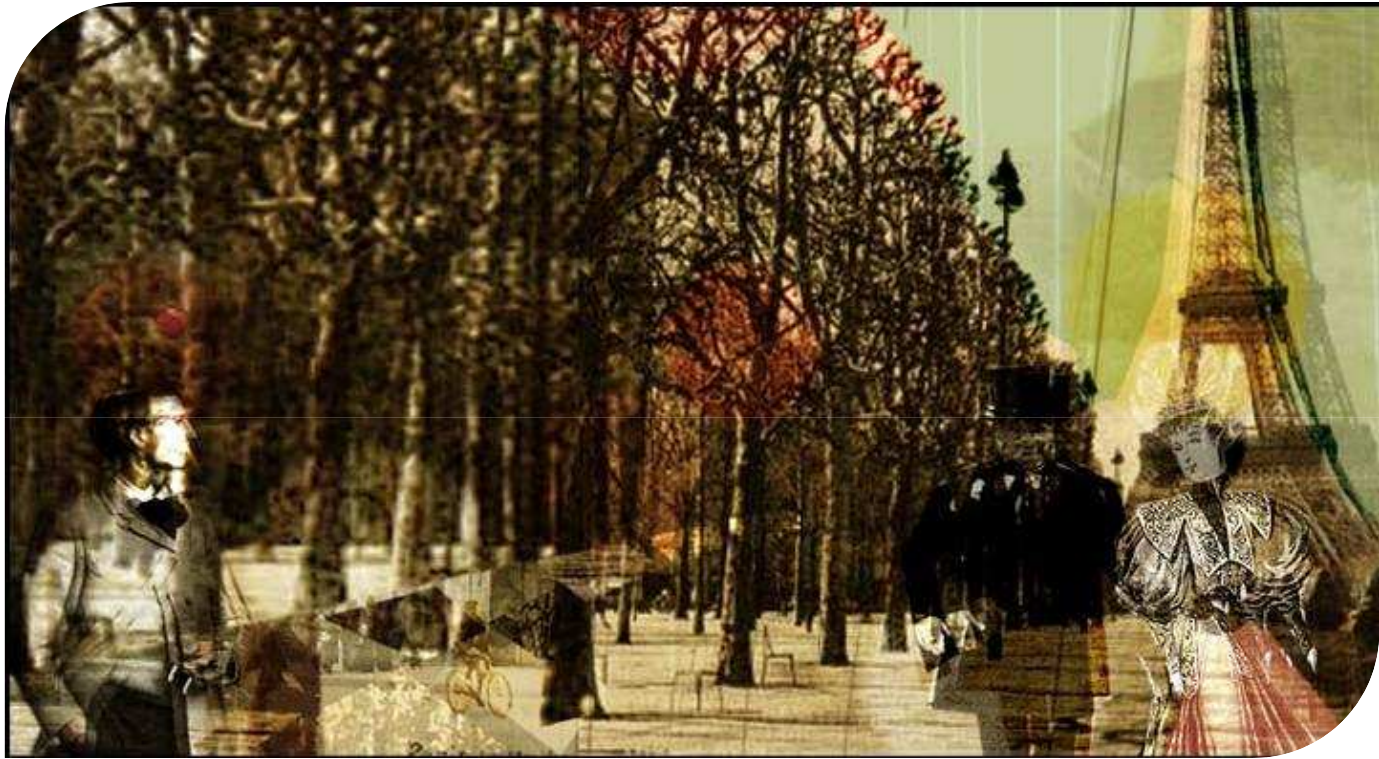
Nagle dźwięki milkną. Słyszymy chór, śpiewający fragment łacińskiej mszy, a kamera przechyliła się w górę i ukazuje Sorbonę.

The carriage door is shoved aside and light pours in, like a movie screen when the ceiling lights are dimmed. On the screen, a kaleidoscope of images, one image gliding over the other: Gare du Nord, the Eiffel Tower, hotels, places of amusement, narrow streets, broad boulevards, an apparent chaos of light and sounds.

All at once, the sounds vanish. A choir is heard singing a fragment of a Latin mass as the camera tilts upwards, showing us the Sorbonne.

On ouvre brusquement la porte du wagon de l'extérieur et la lumière entre à flot - comme un écran de cinéma quand les lumières de la salle s'éteignent. Sur l'écran, un kaléidoscope d'images se superposent : la gare du Nord, la tour Eiffel, des hôtels, des lieux de distraction, des rues étroites, de larges boulevards, un désordre apparent de sons et de lumières.

Les bruits cessent brusquement. Un choeur entonne un cantique en latin, tandis que la caméra se dirige vers le haut, découvrant la Sorbonne.

Maria siedzi przy stole, stopy książek wokół. Na głowie ma śmieszny, mały kapelusik. Jest całkowicie skoncentrowana na tym, co czyta i widzi – świat zewnętrzny może nie istnieć. Obrazy systemu Słonecznego przelatują jej przez myśli. Jest szczęśliwa.

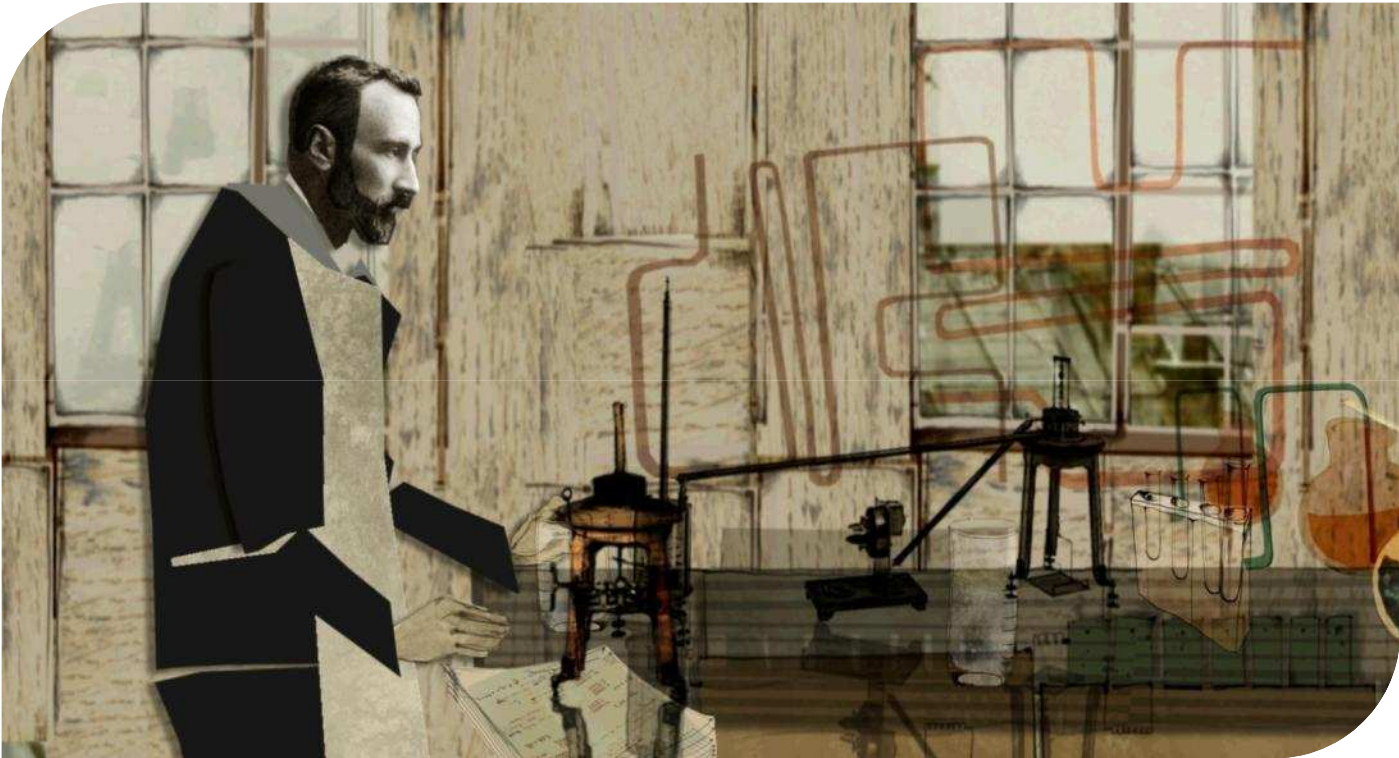
”Wchodząc do pokoju spostrzegłam młodego człowieka słusznego wzrostu, o włosach kasztanowych i dużych jasnych oczach, stojącego we framudze otwartych drzwi balkonowych. Zauważyłam poważny i miły wyraz jego twarzy, a także pewien pozór zaniedbania w jego wysokiej postaci, cechujący marzyciela pogrążonego w swoich myślach. Okazał mi prostą serdeczność i wydawał mi się bardzo sympatyczny.”

M's seated at a table, piles of books in front of her. She's wearing a funny little hat. Totally focused on what she hears and sees. The world around her – forgotten. Images of the solar system fly through her head. M's totally happy.

”As I entered the room, I noticed a tall, young man with chestnut brown hair and large, limpid eyes; he stood framed in the French window on the balcony. I noticed his sober yet soft expression and his remote attitude, like a dreamer immersed in his thoughts.”

M est assise à sa table devant des piles de livres. Elle porte un drôle de petit chapeau. Elle est complètement absorbée par ce qu'elle voit et ce qu'elle entend. Le monde qui l'entoure ? Oublié ! Des images du système solaire lui traversent l'esprit. Le bonheur de M est à son comble.

“En entrant dans la pièce, j'aperçus un jeune homme de belle taille, aux cheveux châtain et aux grands yeux clairs, debout dans l'embrasure de la porte ouverte du balcon. Je remarquai l'expression sérieuse et agréable de son visage, et aussi un certain semblant de négligence dans sa haute silhouette, caractéristique du rêveur plongé dans ses pensées.”

Chemicy i fizycy tamtych czasów przejęli od Greków, od Demokryta, ideę, iż atom jest najmniejszą cząstką materii i nie może być rozłożony na mniejsze części. To dzięki pracom Marii nad radioaktywnością została odkryta prawdziwa natura atomu, zbudowanego na podobieństwo naszego systemu słonecznego.

Kartka z odręcznymi notatkami Marii. Inna z zapiskami Piotra – po francusku. Obie karty stapiają się w jedno w „przenikaniu”, gdzie widzimy piszące obie ręce bohaterów.

Piotr kończy pisać i kładzie swoją dłoń na dłoni Marii.

Chemists and physicists of the time had inherited from the Greek Democritus the idea that the atom was the simplest particle of matter and couldn't be broken down into smaller parts. It was M's work with radioactivity that revealed the atom as being built up like our solar system.

A sheet of paper where notes are written in Polish in M's hand. Another where Pierre makes notes in French. The two sheets become one in an “overtone”, where both hands are writing.

Pierre stops writing and places his hand over hers.

Les chimistes et physiciens de l'époque avaient hérité du Grec Démocrite l'idée que l'atome était la particule de matière la plus simple et qu'il ne pouvait être décomposé en parties plus petites. C'est le travail de M sur la radioactivité qui a révélé que l'atome est structuré comme notre système solaire.

Une feuille de papier où figurent des notes en polonais – c'est l'écriture de M. Une autre où Pierre prend des notes en français. Les deux feuilles se fondent en une seule où l'on voit les deux mains écrire.

Pierre arrête d'écrire et pose sa main sur celle de M.

Cztery lata walki dobiegły końca. Rad został oficjalnie zarejestrowany z wagą atomową 225, jako nr 88 w układzie okresowym pierwiastków.

Był rok 1902.

Odkrycie radu nie było przypadkowe. Było to zwycięstwo nad złymi warunkami oraz wątpliwościami. Reprezentowało wieloletni, cierpliwy wysiłek. Madame Curie z mężem Piotrem, odkryli jeden z największych sekretów Matki Ziemi.

Four years' hard struggle was at an end. Radium was officially registered with an atomic weight of 225 and no. 88 in the Periodic Table.

The year was 1902.

The discovery of radium wasn't a chance finding. It was a victory over poor conditions and doubting men. It represented many years of patient effort. Madame Curie and her husband Pierre had wrenched from Mother Earth one of her most precious secrets.

Quatre années d'efforts acharnés touchent à leur fin. Le radium devient le le 88e élément du Tableau périodique, avec un poids atomique de 225.

On est en 1902.

La découverte du radium n'est pas due au hasard. C'est une victoire sur des conditions difficiles et le scepticisme des hommes. Elle représente de nombreuses années de patience et d'effort. Madame Curie et son mari Pierre ont arraché à la Terre l'un de ses secrets les mieux gardés.

Piotr wkłada klucz do zamka i powoli otwiera skrzypiące drzwi. Sięga po światło; lecz Maria zatrzymuje go.

Rad ma niezwykły kolor, fluorescencyjny. Niebieski blask, jak prowokująca pieszczota, wita ich z probówek.

Odszukują w ciemnościach krzesła i w ciszy siadają. Dwie twarze zwrócone do tajemniczego blasku, tajemniczego źródła promieniowania, do ich radu... Zupełnie jak małe dziecko, Maria odnajduje ukojenie. Opiera głowę na ramieniu Piotra, a on gładzi jej włosy.

Pierre puts the key in the lock and slowly opens the creaking door. He searches for the light; but M stops him.

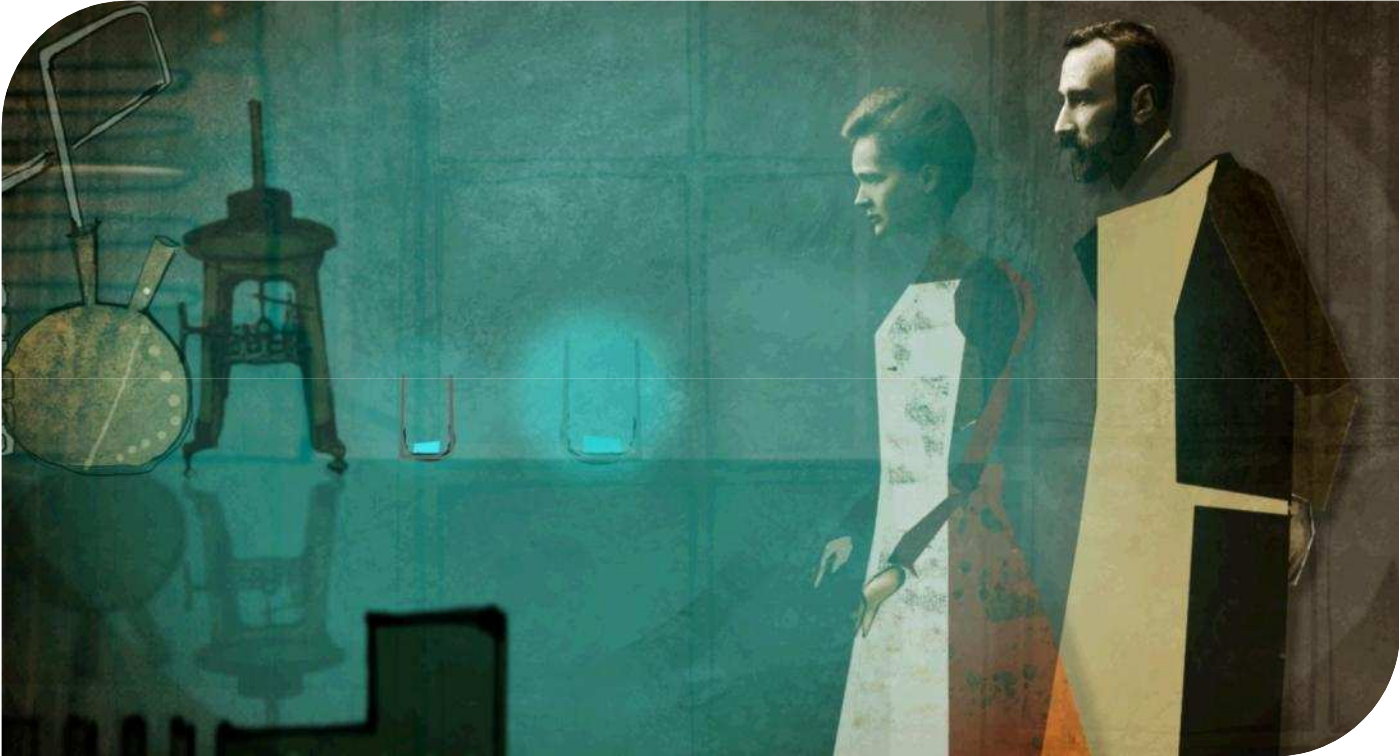
Radium has a lovely color. Is phosphorescent. A blue glow from the test tubes meets them, like a provocative caress.

They fumble in the darkness to find a chair. They find it; and sit down in the silent darkness. Two faces turned towards the pale glow, the mysterious source of the rays, towards radium – *their* radium. Like a small child, M finally finds peace. She rests her head on Pierre's should. He caresses her hair.

Pierre introduit la clé dans la serrure et ouvre lentement la porte qui grince sur ses gonds. Il cherche l'interrupteur, mais M l'arrête.

Le radium a une belle couleur. Il est phosphorescent. Les éprouvettes émettent une lueur bleue qui les accueille comme une caresse provocante.

À tâtons, ils cherchent une chaise dans le noir. Ils en trouvent une et s'assoient en silence dans l'obscurité. On voit leurs deux visages tournés vers la pâle lueur, vers la source mystérieuse des rayons, vers le radium – "leur" radium. Comme un enfant, M trouve l'apaisement. Elle pose la tête sur l'épaule de Pierre. Il lui caresse les cheveux.

Wschód słońca nad Panteonem. Gdy Słońce już jest w pełni, kamera najeżdża i zamienia je w złoty medal Nagrody Nobla.

W roku 1903 Maria Skłodowska Curie, pierwsza na świecie kobieta, została nagrodzona Noblem w dziedzinie fizyki – wraz z mężem Piotrem Curie oraz Henrykiem Becquerelem, za odkrycie procesu radioaktywności.

Slowly the sun rises up over the horizon over the sea. As it ascends and is full circle, we zoom in and see it change into the golden medal of the Nobel Prize.

In 1903 M Sklodowska Curie, the first woman ever, was awarded the Nobel Prize in physics – together with her husband Pierre and Henri Becquerel - for their description of radioactivity.

Le soleil se lève à l'horizon et monte lentement au-dessus de la mer. Zoom avant, et la sphère parfaite devient la médaille d'or du prix Nobel.

En 1903, M Sklodowska Curie est la première femme à recevoir le prix Nobel de physique – avec son mari Pierre et Henri Becquerel – pour leur description de la radioactivité.

Lecz szczęście i radość ze zwycięstwa, jakie odnieśli, było krótkotrwałe...

Deszcz z cmentarza przechodzi na paryskie ulice.

Odgłos powozu konnego na mokrych kamieniach.

Rośnie, narasta... zdarza się wypadek.

Konie rżą w popłochu. Ludzie wrzeszczą, bat uderza o końskie grzbiety... Chaos, strach, krzyki.

Potem nastaje śmiertelna cisza.....

But the happiness and victory they shared were short lived.

Rain from the cemetery follows over to the streets of Paris.

The sound of horse drawn wagons on wet cobbles is heard.

The sound grows in intensity; then collision. The horses rear and whinny in fright. People shout, a whip slashes against the horses' flanks.

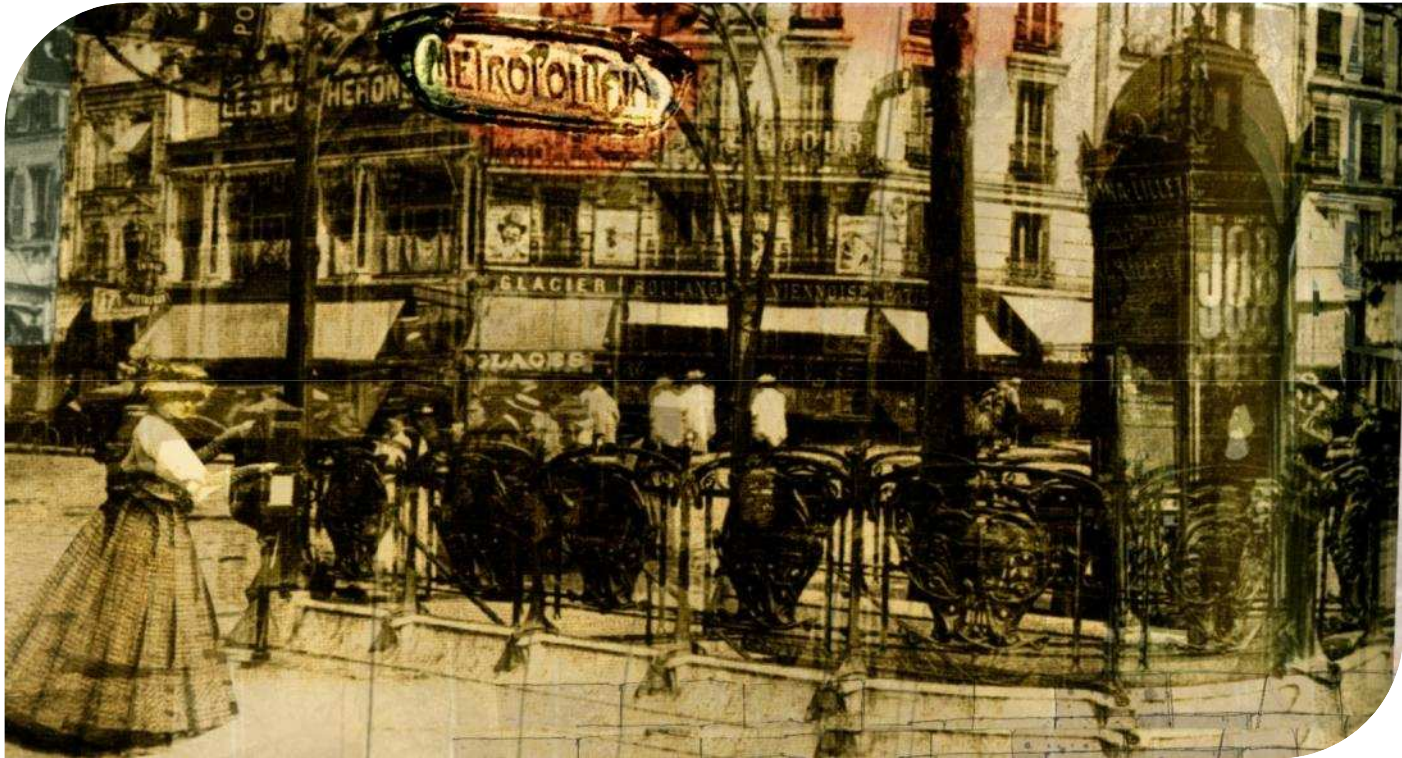
Chaos, terror, screams. Then – deathly silence.

Mais leur bonheur et la victoire qu'ils partagent seront de courte durée.

La pluie qui tombe sur le cimetière continue dans les rues de Paris.

On entend le bruit des sabots des chevaux qui tirent les voitures sur les pavés mouillés. Le bruit est de plus en plus fort, puis on entend un choc. Les chevaux apeurés se cabrent et hennissent. Des cris, des coups de fouet. La confusion, la terreur, les cris.

Puis un silence de mort.

Maria wstaje, podchodzi do dużego zegara szafkowego i zatrzymuje go. Zatrzymuje bieg czasu.

Z każdym krokiem Marii ku zegarowi dystans między nią, a Piotrem wzrasta.

Maria siedzi samotnie. Nie potrafi poradzić sobie z sytuacją, nie widzi sensu w niczym. Chce do domu, chce stąd uciec... Powracają złotawe tony w obrazie.

Szparą pod drzwiami wkrada się tajemniczy, niebieskawy blask. Stoi tam, smutny ale żywy, próbując zwrócić na siebie uwagę kobiety. Maria spogląda nań; nie może się nie uśmiechnąć. Najlepsze, co może teraz zrobić dla Piotra, jest kontynuowanie ich wspólnej pracy.

She gets up and walks over to the large console clock and stops it. Stops the march of time. With each step M takes towards the clock, the distance from her to Pierre and the room increases. M is sitting alone. Head in hands, can't find meaning in anything anymore. Wants to go home, wants to flee. The image is in golden tones.

Through a crack under the door, the mysterious blue glow seeps in. It's "standing" there, sad, vibrating, eager to capture her attention.

She lifts her head and looks at it. Can't help smiling; the best she can do for Pierre now is to continue her work in his spirit.

Elle se lève, s'avance vers la pendule et l'arrête. Elle arrête la marche du temps. Chaque pas qui rapproche M de la pendule l'éloigne de Pierre et de la pièce. M est assise, seule, la tête dans les mains. Pour elle, rien n'a plus de sens. Elle veut rentrer chez elle, fuir. L'image prend des tons sépia.

Un rai de la mystérieuse lueur se glisse sous la porte. Triste, tremblant, il cherche à attirer l'attention de M.

M relève la tête et regarde le rayon. Elle ne peut retenir un sourire ; la meilleure façon d'honorer la mémoire de Pierre est de poursuivre ses propres travaux en restant fidèle à son esprit à lui.

Maria Skłodowska Curie zmarła 4 lipca 1934. Życie nie było dla niej łaskawe. Lecz miliony ludzi na świecie zawdzięczają właśnie jej szansę na wyleczenie z raka. Wszyscy jesteśmy winni jej wdzięczność. Udowodniła, że jedna osoba może wiele zdziałać.

Maria pochowana została z Piotrem, w rodzinnym grobowcu w Sceaux, niewielkim miasteczku pod Paryżem. W roku 1995, prezydent François Mitterrand, nakazał ekshumować ich ciała i przenieść je do paryskiego Panteonu, gdzie spoczywają odtąd w towarzystwie największych umysłów Francji.

Maria Skłodowska Curie jest jedyną kobietą, pochowaną za swoje zasługi na Panteonie.

Marie Sklodowska Curie died on the 4th of July, 1934. Tired and old, life hadn't been easy for her. But millions of people around the world owe her their thanks for the chance to be cured of cancer. We all owe her our thanks. She proved that one person can make a difference.

At her death, Marie was buried with Pierre in the family's cemetery in Sceaux, a small town near Paris. But in 1995, France's President François Mitterrand had the bodies of Marie and Pierre exhumed and moved to the Pantheon in Paris, in the company of many of France's great minds.

Marie Sklodowska Curie is the only woman to be buried in the Pantheon by virtue of her achievements.

Marie Sklodowska Curie s'éteint le 4 juillet 1934. Vieille et fatiguée, elle n'a pas eu une vie facile. Mais des millions de personnes atteintes du cancer dans le monde lui doivent leur guérison. Nous lui devons tous quelque chose. Elle a montré qu'une personne pouvait à elle seule changer les choses.

À sa mort, Marie est enterrée avec Pierre dans le petit cimetière de Sceaux, en banlieue parisienne. Mais, en 1995, le président François Mitterrand fait transférer leurs cendres au Panthéon, aux côtés d'autres grands esprits français.

Marie Sklodowska Curie est la seule femme à être enterrée au Panthéon pour ses propres réalisations.

Writer and Director
Frances Østerfelt

Director of Animation
Anna Blaszczyk

Development of the film co-financed by the Polish Film Institute

For more information please contact:

TV Studio Filmów Animowanych Ltd.
Poznań, Poland, www.tvsfa.com

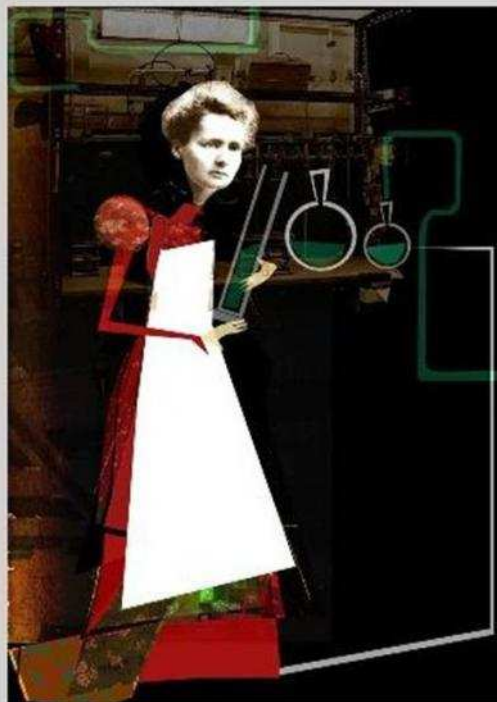
Nepenthe Film ApS
Halfdansgade 10
2300 Copenhagen – Denmark, www.nepenthefilm.com

A tribute to Marie Skłodowska – Curie, First Lady In Science

a n n a b ł a s z c z y k

a n i m a t i o n i l l u s t r a t i o n

m a i l : a n k a b l a s z c z y k @ y a h o o . c o m

w w w . a n n a b g a l l e r y . e h o s t . p l

© TV SFA 2009

